

Experiența unității în biserica primară

Sabat după-amiază

Completează și memorează: „Ei stăruiau în _____ apostolilor, în _____ frățescă, în _____ pâinii și în _____.” (Faptele apostolilor 2:42)

Unitatea bisericii este rodul experienței ei spirituale comune în Isus, care este adevărul: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine” (Ioan 14:6). Relațiile dintre membrii cu un parcurs spiritual comun sunt mai solide. Primii adventiști au avut această experiență în timpul mișcării millerite. Căutarea unei explicații pentru dezamăgirea din 1844 i-a unit sufletește. Așa a apărut Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea și așa a fost descoperit adevărul despre judecata de cercetare și despre tot ce presupune ea.

Experiența pe care au avut-o ucenicii lui Isus după înălțarea Sa la cer este o mărturie despre puterea pe care o au Cuvântul lui Dumnezeu, rugăciunea și părtășia de a crea unitate și armonie între niște credincioși atât de diferiți. Ea este posibilă și astăzi!

„Subliniez că părtășia este un element deosebit de important în închinarea colectivă. (...) Nu există niciun substitut pentru relația spirituală care îl leagă pe creștin de ceilalți credincioși și de Domnul Isus Hristos. (...) Isus Hristos aduce mai întâi sufletul la El, dar apoi

Îl pune întotdeauna în relație cu ceilalți credincioși din trupul Său, biserica.” – Robert G. Rayburn, *O Come, Let Us Worship*, 1980, p. 91

Duminică, 28 octombrie

Zilele de pregătire

Înainte de moartea Sa, Isus le-a promis ucenicilor că nu-i va lăsa orfani, ci le va trimite un alt Mângâietor, pe Duhul Sfânt. Duhul avea să le aducă aminte ce le spusese El și avea să-i îndrume în descoperirea altor adevăruri (Ioan 14:26; 16:13). În ziua înălțării Sale la cer, Isus a repetat făgăduința: „Veți fi botezați cu Duhul Sfânt... Veți primi o putere, când Se va pogorî Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori...” (Faptele 1:5,8).

1. Ce au făcut ucenicii în această perioadă de zece zile?

Faptele 1:12-14

„În timp ce așteptau împlinirea făgăduinței, ucenicii își umileau inimile în sinceră pocăință și-și mărturiseau necredința. În timp ce-și aminteau cuvintele pe care Hristos li le-a adresat înainte de moartea Sa, ei au priceput mult mai bine înțelesul lor. Adevărurile care le dispăruseră din memorie le erau acum aduse din nou în minte și ei le repetau unul după altul. Ei își reproșau unii altora că nu îl înțeleseseră pe Mântuitorul. Ca o procesiune, scenă după scenă din minunata Sa viață trecea pe dinaintea lor. Meditând la viața Lui curată și sfântă, ei au simțit că nicio strădanie nu va fi prea grea și niciun sacrificiu prea mare ca să poată da mărturie prin viața lor despre caracterul plin de iubire al lui Hristos. O, gândeau ei, dacă le-ar fi fost cu puțință să mai trăiască din nou cei trei ani petrecuți cu Învățătorul, cu cât zel s-ar fi străduit să-l dovedească cât de mult îl iubeau și cât de sinceri erau în mâhnirea lor că L-au întristat cândva, prin vreun cuvânt sau printr-o faptă de necredință! Dar se mângâiau la gândul că fuseseră iertați. Și s-au hotărât ca, pe cât le era cu puțință, să-și ispășească necredința

printr-o curajoasă mărturie despre El înaintea lumii. (...) Înălăturând orice neînțelegeri, orice dorință de întâietate, ei s-au adunat laolaltă, într-o strânsă comuniune creștină.” – Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, ed. 2014, pp. 28–29

Ce aspirații ai pentru viața ta de credință? Ce poți învăța din regretele pentru faptele trecute pentru a-ți îndrepta viitorul?

Luni, 29 octombrie

De la Babel la Cincizecime

După înălțarea lui Isus la cer, zilele de pregătire spirituală ale ucenicilor au culminat cu revărsarea Duhului Sfânt în Ziua Cincizecimii. În Vechiul Testament, aceasta era a doua dintre cele trei sărbători majore la care aveau obligația să participe toți bărbații israeliți. Avea loc la cincizeci de zile după Paște (de aici și numele) și se aduceau ca jertfă de mulțumire cele dintâi roade ale pământului.

Este posibil ca, pe vremea lui Isus, Sărbătoarea Cincizecimii să fi inclus și o comemorare a dării Legii pe muntele Sinai (Exodul 19:1). Am putea să vedem aici o dovadă că Legea lui Dumnezeu face parte integrantă din mesajul creștin despre moartea lui Isus, prin care primesc iertare toți cei care se pocăiesc de faptele lor de încălcare a Legii. Un text biblic fundamental despre zilele din urmă pune împreună Legea cu Evanghelia: „Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus” (Apocalipsa 14:12).

Când a fost dată Legea pe Sinai (Exodul 19:16-25; Evrei 12:18), au avut loc numeroase fenomene extraordinare, la fel și la Cincizecime (Faptele 2:2-4).

2. Care este semnificația acestui eveniment extraordinar?

Faptele 2:5-13 _____

Cincizecimea era o ocazie de bucurie, o sărbătoare a recunoștinței față de Domnul pentru bunătățile Sale. Puterea lui Dumnezeu se

vede în mod special în minunea vorbirii în diverse limbi. Iudeii veniți din tot Imperiul Roman special pentru această sărbătoare au auzit mesajul despre Isus, Mesia, în limba lor.

Cincizecimea poate fi văzută ca reversul „încurcării limbilor” de la Turnul Babel care a determinat răspândirea oamenilor pe pământ. Minunea făcută de Duhul lui Dumnezeu este pentru reunificarea familiei umane. Unirea bisericii lui Dumnezeu la scară globală depune mărturie despre scopul Împărăției Sale de a-i readuce pe locuitorii pământului în marea familie a lui Dumnezeu.

Marti, 30 octombrie

Legătura frățescă

În urma prediciei și a apelului lui Petru la pocăință și mântuire, aproape trei mii de oameni au înțeles că Isus este Mesia, Cel în care se împlineau făgăduințele din Vechiul Testament. Ei au primit convingerea de la Dumnezeu. Probabil că mulți aflaseră despre Isus și veniseră de departe la Ierusalim ca să-L vadă. Alții poate că Îl văzuseră și ascultaseră cuvintele Lui despre mântuirea oferită de Dumnezeu, dar nu se hotărâseră să-L urmeze. La Cincizecime, Dumnezeu a intervenit în mod minunat și a dat mărturie prin ucenici despre învierea lui Isus și despre faptul că, în Numele Său, toți pot avea iertare de păcate (Faptele 2:38).

3. Ce activități aveau în comun acești primi urmași ai lui Isus? Cum a luat naștere această legătură frățescă?

Faptele 2:42-47 _____

Prima activitate a acestei grupe de credincioși a fost asimilarea învățaturii apostolilor. Studiul Bibliei este primul pas în dezvoltarea spirituală. Isus însuși le spusese ucenicilor să-i învețe să păzească tot ce le poruncise El (Matei 28:20). Credincioșii au învățat de la apostoli despre viața și slujirea lui Isus, despre învățăturile, pildele

și predicile Sale și despre minunile Sale, toate explicate ca împlinire a Scripturilor ebraice scrise de profeți.

Credincioșii se adunau pentru rugăciune și pentru frângerea pâinii (Cina Domnului sau poate doar o masă de părtășie). „Legătura frățescă” transmite ideea de comunitate – credincioșii petreceau frecvent și regulat timp împreună la templu, care era încă locul de devoțiune și închinare, și în case particulare. Rugăciunea este un element vital pentru biserică, dar și pentru dezvoltarea spirituală. Credincioșii „stăruiau” în aceste activități. Lucrarea Duhului Sfânt în viața lor i-a impresionat puternic pe cei din jur – „erau plăcuți înaintea întregului norod” – și a dat o mărturie puternică despre adevărul că Isus este Mesia.

Ce poate învăța biserica ta despre unitate, părtășie și mărturie, din exemplul bisericii primare?

Miercuri, 31 octombrie

Generozitate și lăcomie

O consecință firească a părtășiei urmașilor lui Isus după Cincizecime a fost susținerea lor reciprocă: „aveau toate de obște” (Faptele 2:44,45). Folosirea în comun a bunurilor nu era o condiție impusă de biserică, ci o decizie voluntară a membrilor ei de a-și manifesta dragostea unul față de celălalt în acest mod. Era și o dovadă a unității lor. Susținerea aceasta reciprocă a durat ceva timp. Găsim mai multe detalii în Faptele 4 și 5, dar și în alte locuri din Noul Testament.

În acest context este menționat prima oară Barnaba, care a vândut un teren și a adus banii la apostoli (4:36,37). El este dat ca exemplu demn de urmat.

4. Compară comportamentul și atitudinea lui Barnaba cu cele ale lui Anania și ale Safirei. Care a fost păcatul acestui cuplu?

Faptele 4:32-37 _____

Pe lângă păcatul de a-L minți pe Duhul Sfânt, Anania și Safira s-au făcut vinovați de lăcomie și de poftă. Probabil că nu există păcat care să distrugă părtășia și dragostea frățescă mai rapid decât egoismul și lăcomia. Dacă Barnaba este întruchiparea spiritului de părtășie al bisericii primare, Anania și Safira ilustrează exact opusul. Luca este onest și amintește că în biserică au existat și persoane mai puțin virtuose.

Porunca a zecea din Decalog (Exodul 20:1-17) este diferită de celelalte. Acelea se referă la fapte vizibile, iar ultima, la o dorință ascunsă a inimii. Poftea nu este o acțiune, ci un proces al gândirii. La fel ca fratele ei, egoismul, nu este un păcat vizibil, ci o boală a naturii umane păcătoase și „se vede” doar din fapte. Porunca aceasta vizează rădăcina răului manifestat prin faptele condamnate de celelalte porunci. Prin poftă, Anania și Safira au ajuns sub stăpânirea lui Satana la fel ca Iuda, mai înainte.

Cum putem birui pofta din viața noastră? De ce lauda și recunoștința sunt un antidot puternic împotriva ei?

Joi, 1 noiembrie

Grija față de săraci

Folosirea în comun a resurselor era o dovadă vizibilă a unității bisericii primare. Generozitatea descrisă în Faptele apostolilor continuă să fie manifestată și de bisericile din Macedonia și din Ahaia la rugămintea lui Pavel de a-i ajuta pe săracii din Ierusalim (Faptele 11:27-30; Romani 15:26; 1 Corinteni 16:1-4; Galateni 2:10). Darurile strânse de aceste biserici, formate în principal din credincioși dintre neamuri, sunt dovada clară a grijii și iubirii pentru frații lor iudei din Ierusalim. Deși diferiți din punct de vedere cultural și etnic, ei formează împreună un singur trup și cred în aceeași Evanghelie. Părtășia aceasta cu cei în nevoie demonstrează unitatea bisericii.

5. Care spune Pavel că vor fi rezultatele dărnicii bisericii din Corint?

2 Corinteni 9:8-15

Experiența unității bisericii primare este exemplu și pentru noi. Dar unitatea nu poate exista fără implicarea voluntară a tuturor credincioșilor. Conducătorii primei biserici creștine și-au făcut o misiune din promovarea dărnicii. Ea trebuie hrănită zilnic, la fel ca dragostea din familie. Și poate fi încurajată și manifestată pe mai multe căi.

Unitatea membrilor bisericii primare a fost stimulată de mai multe lucruri: rugăciunea, închinarea, părtășia, viziunea comună și studiul. Ei au înțeles că misiunea lor era să vestească Evanghelia în toată lumea și că erau datori să se iubească și să aibă grijă unul de altul. Ei au dovedit că sunt una prin susținerea cu generozitate a bisericii locale, dar și a bisericilor din alte locuri, chiar îndepărtate.

„Bunăvoința lor mărturisea că ei nu primiseră în zadar harul lui Dumnezeu. Ce altceva putea da naștere la o asemenea dărnicie decât sfințirea lucrată de Spiritul Sfânt? Atât în ochii credincioșilor, cât și ai necredincioșilor, aceasta era o minune a harului.” – Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, ed. 2014, p. 252

Ați dat vreodată dovadă, ca biserică, de generozitate față de alte biserici? De ce binecuvântări v-ați bucurat în acea ocazie?

Vineri, 2 noiembrie

Un gând de încheiere

„Această dărnicie din partea credincioșilor era urmarea revărsării Duhului Sfânt. Cei întorși la Evanghelie erau «o inimă și un suflet». Un interes comun îi stăpânea pe toți, și anume succesul misiunii care le fusese încredințată; iar lăcomia nu avea loc în viața lor. Iubirea pentru frații lor și pentru lucrarea căreia i se consacraseră era mai mare decât iubirea de bani și de averi. Faptele lor mărturiseau că ei prețuiau sufletele oamenilor mai mult decât bogățiile pământești.

Așa va fi întotdeauna când Duhul lui Dumnezeu pune stăpânire pe viață. Cei ale căror inimi sunt pline cu iubirea lui Hristos vor urma exemplul Aceluia care S-a făcut sărac pentru noi, pentru ca, prin sărăcia Lui, noi să ne îmbogățim. Bani, timp, influență – toate darurile pe care ei le-au primit din mâna lui Dumnezeu le vor prețui numai ca mijloace de înaintare a lucrării Evangheliei.

Așa era în prima biserică și, când în biserică de azi se vede că, prin puterea Duhului Sfânt, membrii și-au dezlipit inima de lucrurile pământești și sunt gata să facă sacrificii pentru ca semenii lor să audă Evanghelia, adevărurile vestite vor avea o puternică influență asupra ascultătorilor.” – Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, ed. 2014, pp. 54–55

Pentru studiu suplimentar: *Faptele apostolilor*, cap. 4, „Ziua Cincizecimii”.

BIBLIA ȘI CARTEA ISTORIA MÂNTUIRII – STUDIU LA RÂND

Biblia: Geneza 7–13

1. Până la ce dată calendaristică s-a uscat pământul, după potop?

2. Din cine se trag popoarele neamurilor de pe malul mării?

3. Cine erau frații lui Avram, născuți în același an cu el?

4. Cum și-a dat seama Faraon că Sara era nevasta lui Avram?

Istoria mântuirii, cap. 36

5. Când a știut Ștefan că își dădea ultima mărturie?

Obiective

- La nivelul cunoștințelor:** Membrii grupei să observe că unitatea se întărește prin înaintarea împreună pe calea credinței, sub călăuzirea Duhului Sfânt.
- La nivelul sentimentelor:** Să devină conștienți de relația dintre devotamentul față de Dumnezeu și dragostea față de semeni.
- La nivel practic:** Să se angajeze să întărească părtășia dintre membrii bisericii locale.

SCHIȚA STUDIULUI

I. Cunoștințe: Experiența spirituală comună stă la baza unității

- A. Ce convingeri, practici și valori erau considerate importante de către membrii bisericii primare, potrivit cu Faptele 2?
- B. De ce era important pentru credincioși să se strângă împreună în curțile templului și în casele lor?
- C. Ce rol special a îndeplinit Duhul Sfânt în noua comunitate?

II. Sentimente: Devotamentul nostru față de Dumnezeu îi influențează pe ceilalți

- A. Contează vreuna dintre activitățile enumerate în Faptele 2:42-47 mai mult decât celelalte? De ce da sau de ce nu?
- B. Cum poate conduce devotamentul față de Dumnezeu la schimbarea atitudinilor noastre față de semeni?
- C. Ai avut personal această experiență a schimbării atitudinii față de oameni?

III. Practic: Timp pentru părtășie

- A. Prin ce se deosebește părtășia creștinilor de socializarea cu prietenii?
- B. Ce lucruri ne împiedică astăzi să ne bucurăm de părtășie unii cu alții?
- C. Ce putem face practic pentru a întări părtășia dintre noi, ca grupă a Școlii de Sabat și ca biserică locală?

Rezumat: Prin puterea Duhului Sfânt, primii creștini au ajuns la unitate și au dovedit această unitate prin dragoste și generozitate, petre-

când timp împreună și împărțășind unii cu alții dragostea și devotamentul lor față de Dumnezeu.

PAȘII ÎNVĂȚĂRII

1. MOTIVARE

Pasajul central: Faptele 2:42-47

Ideea de bază: Când participăm la închinare și avem părtășie unii cu alții, Duhul Sfânt lucrează la inima noastră ca să ne schimbe vechile atitudini într-o atitudine de dragoste reciprocă. Transformarea aceasta Îi aduce slavă lui Dumnezeu.

Discuție introductivă. În prima jumătate a secolului al XIX-lea, bisericile creștine de pe continentul nord-american au cunoscut o redeșteptare religioasă cunoscută sub numele de „a doua mare trezire spirituală”. Redeșteptarea aceasta, deși a rămas în memoria colectivă mai ales pentru sentimentalismul ei excesiv, a avut câteva efecte importante. Convinși de păcatele proprii și de relele din jur, creștinii au pornit să reformeze societatea. Mii de creștini au lucrat ca voluntari pentru diferite societăți dedicate unei cauze, precum reducerea consumului de alcool sau reducerea sărăciei. Multe dintre aceste societăți au reușit să-și atingă obiectivele. A existat totuși și un efect la care nimeni nu s-a așteptat: creștinii din diferite confesiuni, care de regulă se contraziceau sau care pur și simplu se ignorau, au descoperit că o colaborare strânsă la un proiect comun i-a ajutat să se bucure unul de compania celuilalt și să-și dorească să se închine împreună. Asemenea bisericii descrise în Faptele apostolilor, creștinii aceștia au descoperit că timpul petrecut împreună cu alți oameni care aveau aceleași motivații a adus armonia între ei.

De discutat: Gândește-te la alte situații în care activitățile împreună pentru o cauză comună sau dintr-o motivație comună a adus armonia între oameni. Din ce motiv principal se adunau primii creștini într-un singur loc? Cât de des îți aduci aminte de motivul pentru care participi la adunările credincioșilor?

2. APROFUNDAREA STUDIULUI

Comentariu biblic

1. Definiția devotamentului

(Revezi împreună cu grupa Faptele 2.)

Aflăm despre primii urmași ai lui Isus că stăruiau în învățătura apostolilor și în legătura frățească. Ei se devotau cu perseverență acestor activități. Devotamentul presupune dedicare fără rezerve și nu poate exista fără un nivel ridicat de angajament și de disciplină. El nu poate fi obținut la comandă. El decurge în mod firesc din atitudinile și din prioritățile personale. Este un răspuns la inimii.

De discutat: Cum ai defini devotamentul? Ce forme ia devotamentul în secolul al XXI-lea? Sunt toate aceste forme sănătoase? De ce da sau de ce nu?

II. Devotați lui Dumnezeu

(Revezi împreună cu grupa Faptele 1:12-14 și 2:42-47.)

Primii creștini îi erau devotați în primul rând lui Dumnezeu. Acest lucru l-au demonstrat prin faptul că primeau învățăturile apostolilor și perseverau în rugăciune și în laudarea lui Dumnezeu. Dedicarea lor a pregătit terenul pentru revărsarea Duhului Sfânt în Ziua Cincizecimii (Faptele 1:12-14) și a fost întărită de aceasta. Prin urmare, devotamentul față de Dumnezeu a precedat schimbările apărute în interacțiunile lor cu ceilalți. Când l-au acceptat pe Hristos și s-au devotat Lui, credincioșii au luat acea atitudine în care Duhul Sfânt putea lucra la inima lor ca să-i transforme. Luca are grijă să sublinieze că nu doar unul sau doi credincioși stăruiau separat în relația lor cu Hristos. Toți cei care au cunoscut puterea lui Dumnezeu erau împreună și îi erau la fel de devotați. Și să nu uităm că manifestarea iubirii față de cei din interiorul și din exteriorul bisericii lor era tot o dovadă a devotamentului lor față de Dumnezeu. Când le dăm semenilor noștri dovezi de har, îl onorăm pe Dumnezeu.

De discutat: De ce îi erau primii creștini devotați lui Dumnezeu? Cum ar trebui să arate devotamentul acesta în secolul al XXI-lea? Este posibilă astăzi reproducerea situației din biserica primară?

III. Devotați bisericii creștine

(Revezi împreună cu grupa Faptele 2:42-44.)

Expresia „legătura frățească” redă cuvântul grecesc *koinōnia*. Termenul acesta derivă din rădăcina *koinos*, care înseamnă „comun”, „pentru toți” sau „reciproc”. Se referă la un lucru pe care oamenii îl

aveau în comun. Cuvântul *koinōnia* era frecvent utilizat în literatura greacă cu referire la relația apropiată și fidelă dintre soț și soție. Ea include ideea de atașament strâns și dispoziția de a da și altuia din bunurile proprii. În Faptele 2, legătura frățească ia forma timpului petrecut împreună, a activităților comune, a misiunii comune și a punerii bunurilor în comun. Și toate acestea au fost posibile datorită unui lucru fundamental pe care îl aveau în comun: relația cu Hristos. Suntem tentați să ne oprim de obicei la activitățile care dovedesc părtășia lor, însă în Noul Testament părtășia înseamnă în primul rând relație, nu activitate. Credincioșii cultivau relațiile dintre ei și duceau o viață în comun pentru că aveau o relație cu Hristos. Relațiile dintre ei erau apropiate. O dovadă este faptul că luau masa împreună cu toți, indiferent de statutul socioeconomic sau de apartenența etnică.

De discutat: Ce cuvinte-cheie din Faptele 2:42-46 arată cum era părtășia primilor creștini? De ce pune Luca accent aici pe bucurie și pe curăția de inimă?

IV. Rezultatele devotamentului

(Revezi împreună cu grupa Faptele 2:45-47 și Faptele 4:32-37.)

Pe măsură ce s-au devotat lui Dumnezeu și misiunii lor, credincioșii au devenit conștienți de unitatea lor în Hristos și de nevoile celor din jur. Răspunsul lor a fost atunci să ajute cu tot ce au putut, ba chiar să-și vândă proprietățile și să-și împartă bunurile cu ceilalți. Formularea în greacă a versetelor 44 și 45, cu utilizarea repetată a timpului imperfect, sugerează că acțiunea aceasta a comunității nu a fost singulară, ci obișnuită și constantă. Răspunsul acesta a luat naștere din dragostea pentru Dumnezeu și pentru semenii. În afară de conștientizarea nevoilor celor din jur, a mai existat o consecință a devotamentului: bucuria. Luca subliniază bucuria lor, exprimată prin recunoștința și lauda la adresa lui Dumnezeu, și faptul că oamenii erau atrași de această comunitate creștină sănătoasă și plină de viață.

De discutat: La ce alte rezultate pozitive te poți aștepta din partea unei biserici devotate pe deplin lui Dumnezeu? Dacă aducerea darurilor era lăsată la latitudinea membrilor bisericii, de ce au murit Anania și Safira când au reținut o parte din dar?

3. APLICAȚIA

Întrebări

1. Ce lucruri sau persoane îți pretind devotament? De ce le ești devotat? Contribui astfel la misiunea bisericii? Ai nevoie să-ți reorientezi devotamentul?

2. Cum îți exprimi bucuria și recunoștința pentru harul pe care l-ai primit prin Hristos?

3. Ce poți face în mod practic pentru a petrece mai mult timp împreună cu alți creștini în închinare și în părtășie?

4. Ce te împiedică să ai o părtășie strânsă cu ceilalți credincioși? Cum poți înlătura aceste piedici?

4. ACTIVITATE

Sugestiile de mai jos urmăresc să-i ajute pe participanți să accepte îndemnul Duhului Sfânt de a-și reînnoi relația cu Dumnezeu și cu frații și surorile de credință. Sunt prezentați primii pași pe care îi pot face pentru o îmbunătățire a legăturii frățești.

Activitate individuală

Scrie-I lui Dumnezeu o scrisoare în care să menționezi obiectele și persoanele cărora le-ai fost devotat până acum și în care să-I ceri să-ți dea atitudinea necesară pentru a-L așeza pe El pe primul loc în viața ta.

Activități cu grupa

1. Gândiți-vă ce puteți face ca grupă pentru a avea momente de părtășie și în afara Școlii de Sabat.

2. Organizați o activitate prin care să le oferiți ajutor unor oameni sau prin care să împliniți misiunea bisericii. Invitați-i alături de voi și pe alți membri ai bisericii, inclusiv pe cei cu care aveți relații încordate.